Хай буде день один, як відблиск неба синій,
Щоб нам, ровесникам, піти черев мости,
Які показують дороги у долині,
Куди за юністю, за радістю піти…

Промчить травневий кінь, ударить в діл копитом,
Чи вдягнеться в багрець пахучий листопад, —
Ми будем жити так, щоб не дарма прожити,
Бо ж корабель життя не вернеться назад.

І що нам мілина, чи риф, чи грізні бурі,
Ачей же допливем. Гей, уперед стерно!
Хай хтось за борт впаде до всіх чортів і фурій,
Аби лиш доплисти, а далі – все одно.

На острові впадуть, як постарілі птиці,
Підламлені життям ровесники мої,
І буде знать орел, що їх серця із криці,
Не виклює орел очей орлиних їм.

Ходімо ж в день оцей, що наче відблиск синій
І клечіні нарвем, зробивши всім вінки…
Бо, може, тільки так і пощастить людині
Дістати для життя не роки, а віки.